

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/28/2016
Identifikačné číslo spisu: 9012010017
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9012010017.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: S. N., trvale bytom K. XXX/XXX, XXX XX T. H. D., právne zastúpeného JUDr. Tomášom Rosinom, advokátom so sídlom kancelárie Kukučínova 20, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova ul. č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-215/2011 z 22. decembra 2011, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/145/2012-85 zo 16. júna 2015 v znení opravného uznesenia č. k. 5S/145/2012-109 z 29. januára 2016, taktó

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/145/2012-85 zo 16. júna 2015 v znení opravného uznesenia č. k. 5S/145/2012-109 z 29. januára 2016 m e n í t a k , ž e ž a l o b u z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-215/2011 z 22. decembra 2011, ktorým, rozhodol o rozklade žalobcu proti Personálnemu rozkazu č. 392/2011 z 19. septembra 2011, ktorým bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej iba „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“) zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v stálej štátnej službe vo funkcii referent s územnou a objektovou zodpovednosťou Obvodného oddelenia Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici s tým, že služobný pomer

končí dňom doručenia rozhodnutia. (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) tak, že rozklad žalobcu zamietol a Personálny rozkaz č. 392/2011 z 19. septembra 2011 potvrdil.

Krajský súd, z priložených administratívnych spisov žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa zistil, že dňa 14. júla 2011 o 8:26 hod. bola spísaná Zápisnica o trestnom oznámení s U. E., ktoré podal vo veci jeho napadnutia S. N.. Dňa 13. júla 2011 bol spísaný Úradný záznam s npráp. Z. K. a stržm. A. E. v ktorej okrem iného je uvedené, že počas odchodu z budovy NsP v Žiari nad Hronom, kedy bol U. E. s rukami spútanými za chrbtom, k menovanému podišiel kolega práp. S. N. z OO PZ Žiar nad Hronom v civilnom ošatení v tom čase v osobnom voľne a vytkol mu (U. E.), že sa nemá na jeho syna zaháňať mačetou a nech sa mu v budúcnosti vyhne. Vtom ho udrel rukou po tvári. V ďalšom napádaní menovaného zo strany kolegu bolo zabránené hliadkou OO PZ. Dňa 2. septembra 2011 bol spracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ z dôvodu, že žalobca v presne nezistenom čase po 20:40 hod. pred budovou Nemocnice s poliklinikou v Žiari nad Hronom, v čase mimo služby a na mieste prístupnom verejnosti pristúpil k U. E., ktorý bol v tom čase eskortovaný z ošetrenia hliadkou OO PZ Žiar nad Hronom, OR PZ v Žiari nad Hronom, do budovy OO PZ Žiar nad Hronom a začal ho pri služobnom cestnom vozidle udierať päťami do tváre a vyhrážať sa mu, že ho upáli a zabije. V ďalšom napádaní žalobcovi zabránila až hliadka OO PZ. Po tomto incidente bol poškodený U. E. usadený do služobného cestného vozidla, pričom žalobca na stojacom vozidle otvoril zadné dvere a opäť ho niekoľkokrát udrel do tváre. Ďalšiemu napádaní U. E. žalobcom zabránila až hliadka OO PZ. Uvedený skutkový stav bol zistený na základe šetrenia odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra SR evidovanom pod ČVS: SKIS-230/IS-3-V-2010 (ORP-ZH-VO-451/2011). O začatí konania o prepustení bol žalobca upovedomený dňa 21. septembra 2011. Žalobca vo vyjadrení vo veci konania prepustenie zo služobného pomeru zo dňa 21. augusta 2011 uviedol, že dňa 13. júla 2011 mu zavola syn, ktorý uviedol, že bol napadnutý osobou U. E., ktorý si so sebou priniesol benzín, mačetu a sekeru a okrem jeho osoby napadol aj Q. N.. Po tomto išiel s jemu známou osobou do miesta trvalého bydliska syna a tam mu vyrozprával celú vec ako sa udiala. K incidentu pred nemocnicou uviedol, že odtiaľ vyšiel U. E. spoločne s hliadkou. On prišiel k menovanému a pýtal som sa ho, čo to malo znamenať, a čo to urobil. Na to mu U. E. povedal, že N. (žalobcov syn) je na vine a on nič neurobil, na čo mu žalobca povedal, aby neklamal, že čo ho to napadlo takto vec riešiť, že ak má problém s jeho synom, má to riešiť cez rodičov a v klúde, a nie sa ozbrojiť a ísť robiť zle. Potom mu povedal, že si neprajem, aby sa približoval k jeho synovi a nech na neho zabudne, s čím U. E. súhlasil. Keď sa ho opýtal či to pochopil, rozplakal sa, na čo mu položil pravú ruku na jeho ľavé plece. Hliadka ktorá U. E. sprevádzala, stála v tesnej blízkosti a ako mu položil ruku na plece, člen hliadky sa postavil medzi neho a osobu E. a odtlačil E. ďalej od neho. Po tomto ho posadili do služobného vozidla na zadnú stranu spolujazdca. E. si cestou do vozidla vypýtal vreckovku a tak žalobca šiel k svojmu vozidlu, vybral papierovú vreckovku, ktorú následne hodil E. do auta dnu so slovami, aby sa s ňou zadrhol. Na to zavrel dvere na služobnom vozidle (v ktorom sedel E.) a odišiel preč. Uviedol, že U. E. neudrel päťou, ani sa mu nevyhrážal upálením a zabitím. Hliadka OO PZ mu nemusela v ničom brániť nakoľko sa ničoho nedopustil. Dňa 21. augusta 2011 o 11.00 hod. bola so žalobcom spísaná Zápisnica o výsluchu účastníka konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, ktorá sa zhoduje s jeho písomným Vyjadrením vo veci konania prepustenie zo služobného pomeru zo dňa 21. augusta 2011. V zápisnici uviedol, že do nemocnice (kde následne došlo k incidentu) išiel s osobami, ktorých totožnosť neuviedol. Dňa 23. augusta 2011 bola spísaná na Obvodnom oddelení PZ Žiar nad Hronom s U. E. Zápisnica o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, kde menovaný uviedol, že po prvotnom ošetrení lekárom ho policajti viedli von z budovy v putách, ktoré mal zapnuté za chrbtom, pričom keď vyšiel z budovy, vonku pred budovou nemocnice stál pán v civilnom oblečení, ktorého dovtedy nepoznal, a ktorý prišiel k nemu a začal na neho kričať, cit. „Vieš kto som ja ty kokot? Ja som S. N., policajt.“. Potom na neho žalobca ďalej opakovane kričal, že ho zabije, upáli a že ho dá uviazať o strom, následne ho napadol údermi päťami do hlavy, konkrétne ho udrel asi 6 až 8 krát a to do oblasti celej hlavy, z toho minimálne 3 krát do nosa. Policajti, čo ho viedli (npráp. Z. K. a stržm. A. E.) sa žalobcovi snažili v tom útoku zabrániť. Potom, čo od neho žalobcu oddelili, posadili ho do policajného auta zaparkovaného pred vchodom do nemocnice, na zadné sedadlo. Policajti sa ešte pár sekúnd rozprávali so žalobcom, nevie o čom, nepočul ich. Potom keď už mali s policajtmi odísť, žalobca otvoril zadné

dvere na aute, kde sedel a znovu ho napadol päšťami. Dňa 23. augusta 2011 o 11.45 hod. boli s Z. K. - policajtom zaradeným na OO PZ Žiar nad Hronom a o 13.00 hod s A. E. - policajtom, služobne zaradeným na OO PZ Žiar nad Hronom, spísané Zápisnice o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu vecí, ktorí potvrdili skutočnosti uvedené v úradnom zázname z 13. júla 2011, a ktorí zhodne tvrdili, že v inkriminovanom čase, na inkriminovanom mieste došlo zo strany žalobcu k fyzickému a slovnému útoku na osobu U. E..

Dňa 19. septembra 2011 bol vydaný personálny rozkaz č. 392, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v stálej štátnej službe vo funkcii referent s územnou a objektovou zodpovednosťou Obvodného oddelenia Policajného zboru v Žiari nad Hronom, Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici s tým, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplývajú skutočnosti zistené a zaznamenané v návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a konštatovanie, že zabezpečené dôkazy boli vyhodnotené v zmysle ust. § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, na základe čoho bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí a protiprávne konanie žalobcu bolo dostatočne zistené a preukázané.

Proti Personálnemu rozkazu č. 392/2011 podal žalobca rozklad v ktorom namietal, že výsluchy členov príslušnej hliadky OO PZ a aj výsluch samotného U. E. boli vykonané bez jeho prítomnosti, resp. jeho právneho zástupcu. Z dôvodu rozporov vo výpovediach navrhol vykonať konfrontáciu medzi ním a členmi hliadky ako aj U. E.. Okrem iného namietal aj to, že v Personálnom rozkaze nie je prihladené na jeho výpoveď. Taktiež nedošlo k vyhodnoteniu jeho výpovede a výpovede členov posádky OO PZ a napokon aj výpovede U. E., preto je v tejto časti rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov.

Žalovaný rozhodnutím Č.p.: SLV-PS-PK-215/2011 zo dňa 22. decembra 2011 rozklad žalobcu zamietol a Personálny rozkaz č. 392 zo dňa 19. septembra 2011 potvrdil.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu v rozsahu žalobných námietok skonštatoval, že dňa 7. septembra 2011 po predchádzajúcom telefonickom dohovore v obci Stará Kremnička mjr. Bc. A. C., pplk. Ing. R. O. oboznámili žalobcu s Návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorý bol riadne poučený o jeho práve nazrieť do spisového materiálu, urobiť si z neho poznámky a výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu, ako aj navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Po poučení žalobca odmietol sa s týmto návrhom oboznámiť, ako aj sa k nemu vyjadriť alebo predložiť svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy. Záverom uviedol, že zväží ďalšie kroky po konzultácii so svojim právnikom. Žalovaný pri vydaní oboch správnych rozhodnutí vychádzal z dôkazov, ktoré boli získané vlastným šetrením a to: Zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 14. júla 2011; Úradný záznam zo dňa 13. júla 2011 spísaný stržm. A. E. a npráp. Z. K.; Lekárska správa zo dňa 13. júla 2011 z vyšetrenia U. E.; Zápisnica z výsluchu práp. S. N. zo dňa 21. augusta 2011; Zápisnica z výsluchu U. E. zo dňa 23. augusta 2011; Zápisnica z výsluchu Z. K. zo dňa 23. augusta 2011; Zápisnica z výsluchu A. E. zo dňa 23. augusta 2011. Dôkazy, ktoré si žalovaný zaobstaral na preukázanie protiprávneho konania žalobcu boli získané na základe vlastného šetrenia zákonným spôsobom, avšak krajský súd skonštatoval, že správne orgány v priebehu správneho konania neodstránili rozpory vo výpovediach o správaní žalobcu pri incidente pred nemocnicou v Žiari nad Hronom, ktoré sú zrejmé z vyššie uvedených Zápisníc spísaných s priamymi účastníkmi incidentu, napriek čomu je však v rozhodnutiach oboch správnych orgánov uvedené, že vykonané dôkazy postačujú pre objasnenie skutočného stavu vecí. Správne orgány rozpory v tvrdeniach jednotlivých priamych účastníkov incidentu neodstránili napriek návrhu žalobcu na vykonanie konfrontácie, ktorou by sa odstránil diametrálny rozdiel v opise incidentu žalobcom a U. E., vzhľadom na čo krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože krajský súd po preskúmaní rozhodnutí a postupu oboch správnych orgánov v medziach žaloby dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie vecí. V ďalšom konaní uložil

žalovanému odstrániť rozpory vo výpovediach jednotlivých priamych účastníkov incidentu tak, aby sa ustálilo správanie žalobcu pred nemocnicou v Žiari nad Hronom.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi súd priznal náhradu trov konania v celkovej výške 666,92 eur za 4 úkony právnej služby.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote z dôvodu § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že samostatné personálne konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktoré je samostatné od iných druhov konaní, či už od disciplinárneho konania alebo trestnoprávneho konania, vykonal v súlade s platnou právnou úpravou, na dôsledné prešetrenie danej veci. Členovia hliadky OO PZ Žiar nad Hronom npráp. Z. K., stržm. A. E., ako aj U. E. vo svojich výpovediach fyzický útok žalobcu voči U. E. potvrdili. O objektivite a pravdivosti vyjadrení členov hliadky k veci nie je pritom žiadny dôvod pochybovať. Poukázal na to, že žiadne ustanovenie zákona inštitút konfrontácie neupravuje. Podľa Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Žalovaný taktiež uviedol, že k vykonaniu konfrontácie ani nebol daný žiadny relevantný dôvod, vzhľadom k jednoznačnosti dôkazov o spáchaní protiprávneho konania žalobcom. Taktiež nebol daný žiadny dôvod ani na prítomnosť žalobcu pri výsluchoch jednotlivých osôb. Žalobca o svoju prítomnosť pri výsluchoch nakoniec ani žiadnym spôsobom nepožiadala. Žalobca sa mohol v rámci samostatného personálneho konania oboznámiť so všetkými vo veci vykonanými dôkazmi. Je potrebné uviesť, že žalobca ani v podanej žalobe neuvádza, v čom vidí rozpory v zadovážených dôkazoch. Skutočnosť, že výpoveď žalobcu nekorešponduje s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, ktorými je spáchanie protiprávneho konania žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané, nie je takou skutočnosťou, ktorá by zakladala dostatočný dôvod na vykonanie žalobcom navrhovanej konfrontácie. Dôkazy, ktoré boli žalovaným v danej veci zhromaždené a vyhodnotené boli zadovážené v súlade so zákonom a tieto sú podľa názoru žalovaného postačujúce pre vydanie napadnutého personálneho rozkazu. Zhromaždenými dôkazmi bolo žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie, ktorého sa dopustil. Žalobca mal možnosť v rámci konania vedeného u žalovaného využiť všetky subjektívne práva, ktoré mu vyplývali z ustanovení zákona, a to nielen v rámci konania na prvostupňovom orgáne, ale aj v rámci konania na odvolacom orgáne u žalovaného. Žalovaný ďalej poukázal na tú skutočnosť, že správne uváženie pri ustálení skutkového stavu spočíva v hodnotení dôkazov, pri ktorom správny orgán má právo, ale i povinnosť, prikloniť sa k jednému z viacerých tvrdení a iné odmietnuť, to všetko za použitia zásad logického myslenia (právny názor NS SR napr. č.k. 4 SŽ 149/99), pričom zásada objektívnej pravdy bola v danom prípade dôsledne dodržaná. Žalovaný má za to, že pri hodnotení dôkazov je povinný starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci konania. Podľa názoru žalovaného podstata princípu voľného hodnotenia dôkazov spočíva v tom, že v hodnotení výsledkov dokazovania je príslušný nadriadený, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, slobodný, z čoho vyplýva, že žiadne procesné ustanovenie zákona mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu, resp. silu, má tomu-ktorému dôkaznému prostriedku priznať. V hodnotiacej činnosti je iba obmedzený napr. pravidlami formálnej logiky, ktorým by hodnotiace úsudky nemali odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a napokon povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a stručne odôvodniť. Z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny nemožno vyvodiť právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Na podporu svojich tvrdení poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 345/04-11.

Žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že vykonaním žalobcom navrhovanej konfrontácie by v žiadnom smere nedošlo k zmene tej skutočnosti, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania tak, ako je to uvedené v žalobou napadnutom rozhodnutí. Z obsahu jednotlivých výpovedí, ktoré tvoria súčasť

priloženého administratívneho spisu, a ktoré zhromaždil žalovaný v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru vyplýva, že stržm. A. E. vo výpovedi zo dňa 23. augusta 2011 okrem iného potvrdil, že v inkriminovanú dobu pri služobnom motorovom vozidle pred budovou nemocnice pri eskortovaní U. E. k nim pristúpil žalobca, ktorý U. E. povedal, že sa na jeho syna mačetou zaháňať nebude a následne ho rukou udrel do oblasti tváre. Ďalej potvrdil, že po tom, ako už boli vo vozidle, žalobca otvoril zadné dvere, nahol sa do vnútra a videl, ako sa zahnal na U. E., akoby ho chcel udrieť, či ho však potom udrel nevedel uviesť. Z výpovede npráp. Z. K. zo dňa 23. augusta 2011 okrem iného vyplýva, že ako prišiel v inkriminovaný čas žalobca k nim, tak začal U. E. vyčítať, prečo sa s mačetou zaháňa na jeho syna. Uviedol, že žalobca bol rozrušený a po U. E. kričal a hovoril mu, že sa má jeho synovi do budúcnosti vyhnúť a následne ho jedenkrát udrel otvorenou dlaňou cez ústa. U. E. mal v tom čase na rukách putá a spútaný bol s rukami za chrbtom. Počas toho, ako stržm. A. E. viedol U. E. k vozidlu, žalobca na neho kričal, „...že ak sa ešte raz zastará do jeho syna, tak ho zabije.“ Ďalej uviedol, že keď boli spolu s U. E. v služobnom motorovom vozidle, vtedy žalobca otvoril zadné dvere, nahol sa do auta k U. E. a asi dvakrát ho udrel päťou do hlavy, konkrétne dvakrát z boku do nosa. U. E. vo svojej výpovedi zo dňa 23. augusta 2011 okrem iného uviedol, že v inkriminovaný čas žalobca na neho kričal, že ho zabije, a asi šesť až osemkrát ho udrel päťami do oblasti celej hlavy, z toho minimálne trikrát do nosa. Ďalej uviedol, že po tom, ako sedel vo vozidle, žalobca otvoril dvere a znovu ho udrel asi šesťkrát päťami do hlavy s tým, že kričal, že ho zabije. Práve vyhodnotením jednotlivých výpovedí členov hliadky OO PZ Žiar na Hronom v danom prípade v plnej miere dopĺňa a potvrdzuje výpoveď U. E., ktoré sa líšia iba v počte úderov a intenzity slovného útoku žalobcu na U. E.. Je teda logické a zákonné, keď sa z hľadiska hodnovernosti žalovaný priklonil k výpovedi členov hliadky OO PZ Žiar nad Hronom a ďalším dôkazom, ktoré dotvárajú priebeh celého protiprávneho konania žalobcu. Žalovaný poukazuje na to, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru bolo naplnenie zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, a to že žalobca porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tento dôvod prepustenia sa počas konania vedeného u žalovaného nezmenil. V návrhu na prepustenie žalobcu, ako aj v personálnom rozkaze o jeho prepustení a dokonca aj v napadnutom rozhodnutí o zamietnutí podaného rozkladu sa ako dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru uvádza práve naplnenie zákonných podmienok ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Predmetom konania vedeného u žalovaného, a to či už v rámci prvostupňového konania ako aj odvolacieho konania bolo rozhodovanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ako už bolo uvedené, z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Žalovaný v predmetnom konaní rozhodoval iba o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu. V samostatnom personálnom konaní pre rozhodnutie postačuje porušenie zákona, ktoré zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje. Žalovaný bolo v konaní nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Personálne konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo vykonané striktnie na základe príslušných ustanovení zákona a v rámci predmetného konania bol v plnom rozsahu dodržaný zákonný postup. Žalovaný má za to, že po vyhodnutí zadovaných dôkazov na základe vlastného šetrenia, ktoré vo veci vykonal, správne konštatoval protiprávne konanie žalobcu, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka PZ a jeho postup bol realizovaný v intenciách platnej právnej úpravy, pričom bolo potrebné prijať záver, že žalobcovým konaním došlo k naplneniu pojmových znakov skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Žalovaný pri vydávaní žalobou napadnutého rozhodnutia vychádzal z právneho stavu a skutkových okolností existujúcich v čase prepustenia a práve skutočnosti, ktoré tento dôvod zakladali, sú podľa názoru žalovaného v dostatočnom rozsahu uvedené v napadnutom rozhodnutí, v ktorom sa odvolací orgán žalovaného musel vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré v podanom rozklade žalobca poukazoval. Tieto skutočnosti podľa názoru žalovaného vyplývajú zo zadovaných dôkazov, ktoré sú súčasťou predloženého spisového materiálu.

Rozhodnutím ministra vnútra SR o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka PZ z hľadiska jeho prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti podľa trestného zákona alebo jeho prípadnej priestupkovej zodpovednosti podľa zákona o priestupkoch, ale týmto rozhodnutím sa rozhoduje o

zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere, pretože svojim protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prisaha alebo služobným povinnosťami (Žalovaný podporne poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovený napr. vo veci sp. zn. 8Sžo/92/2009, sp. zn. 1Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/108/2008, sp. zn. 1Sžo/91/2008, sp. zn. 8Sžo/125/2008). Žalobca bol zadováženými dôkazmi usvedčený zo spáchania protiprávneho konania, čím bola vytvorená prekážka pre jeho ďalšie zotrvanie v služobnom pomere z hľadiska konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má svojím chovaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ. Protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca. Skutočnosti k uplatneniu dôvodu prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ v okamihu prepustenia boli teda dané, a preto po splnení všetkých zákonných podmienok bol návrh na prepustenie žalobcu spolu so zadováženými dôkazmi predložený ministrovi vnútra Slovenskej republiky, ktorý ako jediný oprávnený zistiť predmetný dôvod prepustenia a ako jediný oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa uvedeného ustanovenia zákona tento v plnej miere akceptoval. Výsledkom tohto procesu bol v zákonných medziach vydaný personálny rozkaz a následne po podaní rozkladu aj žalobou napadnuté rozhodnutie. Žalovaný jednoznačne zastáva názor, že obe napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonnými požiadavkami uvedenými v ustanovení § 241 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ a majú všetky zákonom predpísané náležitosti.

Na pokyn Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd uznesením č. k. 5S/149/2012-109 z 29. januára 2016 opravil v napadnutom rozsudku v záhlaví zloženie senátu.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že krajský súd správne dospel k záveru, že správne orgány postupovali nezákonným spôsobom, keď neodstránili rozpory vo výpovediach o správaní žalobcu pri incidente, ktorý mal za následok jeho prepustenie zo služobného pomeru. Je tak zrejme, že správne orgány nemohli tvrdiť, že vykonané dôkazy postačujú na objasnenie skutočného stavu veci a takýto záver je nelogický a teda nesprávny a nezákonný. Nič nebránilo správny m orgánom, aby svoj postup v danej veci zorganizovali tak, že vykonajú konfrontáciu medzi jednotlivými osobami a až po vyhodnotení konfrontácie mohla byť dôkazná situácia eventuálne postačujúca na meritórne rozhodnutie. Navrhol, aby odvolací súd, odvolaním napadnutý rozsudok, potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. marca 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Predmetom súdneho a teda aj odvolacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky z 19. septembra 2011, č. 392, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Úlohou súdu v konaní bolo teda posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere. Odvolací súd preskúmal v medziach odvolania odvolaním napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a či z takto vymedzeného rozsahu prieskumu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu je v súlade so zákonom, odvolanie žalovaného je teda dôvodné, a preto odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

Na úvod odvolací súd zdôrazňuje, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru je inštitútom verejného práva. Právna povaha služobného pomeru príslušníka Policajného zboru vyplýva z osobitnej povahy zamestnávateľa policajta, ktorým je štát ako primárny nositeľ verejnej moci. Príslušník Policajného zboru sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktmi tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi výkonu služby v Policajnom zbore. Každý príslušník Policajného zboru, ktorý tieto vlastnosti nemá a prejavuje sa v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru (podporne aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2016, č. k. 3Sžo/98/2014 a z 23. novembra 2017, č. k. 7Sžo/26/2016). Odvolací súd poukazuje, že správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Práve tolerančné - úvahové pásmo obmedzuje

súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu (argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom), pričom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov.

V zákone o štátnej službe príslušníkov PZ zákonodarca explicitne nedefinuje, čo pokladá za porušenie prísahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správne mu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Podľa odvolacieho súdu zákon síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Zároveň však najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon o štátnej službe príslušníkov PZ poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

V prejednávanej veci sa krajský súd dostatočným a zároveň vyčerpávajúcim spôsobom nevenoval tomu, či správne orgány náležite zistili skutkový stav veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia, či si zaobstarali všetky potrebné podklady na vydanie rozhodnutia, a či boli získané zákonným spôsobom, pričom krajský súd mal za preukázané, že správny orgán neodstránil rozpory medzi výpoveďami poškodeného, zakročujúcich príslušníkov PZ a žalobcu, následkom čoho rozhodnutie žalovaného zrušil a zároveň mu uložil rozpory, ktoré ale v priebehu konania neboli identifikované, odstrániť.

Z vyjadrení a podaní žalobcu nachádzajúcich sa v spisovom materiály správneho orgánu vyplýva, že tento opisuje incident rozdielne, ako bol ustálený správny orgánom. Uvádza, že k fyzickému, ani slovnému útoku na poškodeného z jeho strany nedošlo, tomuto len položil ruku na rameno, keď mu dohovárať. Bol si vedomý, že poškodený fyzicky napadol jeho syna mačetou. Podľa jeho vyjadrenia, k poškodenému pristúpil a začal mu dohovárať, aby sa k jeho synovi nepribližoval a aby ozbrojený nenapádal iných ľudí. Pri dohovaraní mal zvýšený hlas, kričal. Počas toho, ako člen hliadky stržm. E. začal usádzať poškodeného do služobného vozidla, žalobca počul, že si E. pýta vreckovku, tak sa vrátil do svojho motorového vozidla, zobral jednu vreckovku, otvoril ľavé zadné dvere a hodil ju dnu smerom ku E. so slovami, aby sa ňou zadržol. Tiež mu povedal, že ak bude chcieť niekoho podpáliť, nech sa sám zapáli a nech neškodí iným. Totožnosť osôb, ktoré mali byť svedkom incidentu a ktoré do nemocnice prišli v jeho osobnom motorom vozidle odmietol uviesť.

Správny orgán ustálil skutkový stav v rozpore s verziou žalobcu a to tak, že po tom, čo poškodený 13. júla 2011 asi o 20,40 hod. vyšiel v sprievode hliadky pred budovu Nemocnice a polikliniky, n. o. v Žiari nad Hronom pristúpil k nemu žalobca, ktorý ho opakovane fyzicky a slovné napádal, pričom od napádania poškodeného upustil až po tom, čo mu v ďalšom napádaní zabránila hliadka, ktorá sprevádzala poškodeného. Po tom, čo hliadka poškodeného usadila do služobného vozidla, žalobca opätovne pokračoval v slovnom a fyzickom útoku, ktorému opätovne musela zabrániť hliadka. Skutkový stav bol ustálený (1) z úradného záznamu z 13. júla 2011, ktorí spoločne spisali členovia hliadky, ktorá sprevádzala poškodeného z nemocnice (stržm. A. E. a npráp. Z. K.), kde menovaní uviedli, že počas odchodu z budovy NsP v Žiari nad Hronom pristúpil k poškodenému, ktorý bol spútaný s rukami za chrbtom, žalobca, v tom čase v civile, vytkol mu, že sa nemá na jeho syna zaháňať mačetou a nech sa mu v budúcnosti vyhne, na čo ho udrel rukou po tvári. V ďalšom napádaní poškodeného zo strany bolo

zabránené hliadkou, následne na čo bol poškodený usadený na zadnú sedačku služobného auta, ku ktorému neskôr pribehol žalobca, otvoril dvere, ktoré hliadka nestihla uzamknúť a udrel poškodeného rukou po tvári. Ďalšiemu napádaniu mu zabránila hliadka. K úradnému záznamu je priložená lekárska správa z vyšetrenia z 13. júla 2011 v čase o 20:42 hod. a z následného vyšetrenia z tohto dňa v čase o 22:45 hod., z ktorej vyplývajú nové zranenia poškodeného. (2) Zo zápisnice o trestnom oznámení zo 14. júla 2011, ktoré podal poškodený, a ktorý uviedol, že 13. júla 2011 počas toho ako bol eskortovaný pristúpil k nemu žalobca, ktorý sa mu krikom predstavil a začal ho fyzicky napádať päťami do tváre, kde mu zlomil nos a počas toho kričal, že ho zabije a upáli. Po tom, čo žalobcu od neho odtiahli a usadili ho do služobného auta, tak ho žalobca ešte v aute pár krát udrel. Následne ho na policajti na jeho žiadosť znovu zobrali na ošetrovanie. Za účelom zistenia a objasnenia skutočného stavu veci bol k veci 23. augusta 2011 opätovne vypočutý poškodený (3), ktorý vypovedal prakticky zhodne, uviedol, že najprv ho žalobca napadol údermi päťami do hlavy, konkrétne 6 - 8 krát a následne v policajnom aute ho žalobca napadol údermi päťami do hlavy asi 6 krát, pričom kričal, že ho zabije. (4) npráp. Z. K. pri výsluchu 23. augusta 2011 uviedol, obdobne ako s kolegom stržm. A. E. uviedli v úradnom zázname, že počas toho, ako eskortovali poškodeného z ošetrovania pristúpil k nim zjavne rozrušený žalobca, ktorý na poškodeného kričal, aby sa jeho synovi do budúcnosti vyhol, a ktorý poškodeného udrel (jeden krát) do tváre. Udrel ho otvorenou dlaňou cez ústa, poškodený bol v tom čase spútaný s rukami za chrbtom. Žalobcu od poškodeného odtlačil, aby zabránil ďalšiemu napádaniu. Keď bol poškodený v aute, následne žalobca otvoril zadné dvere auta, nahol sa doň a zase poškodeného udrel asi dva krát päťou do tváre, na čo s kolegom stržm. A. E. vybehli zo služobného auta a žalobcu odtlačili od auta tak, aby poškodeného nemohol viac napádať. (5) stržm. A. E. pri výsluchu 23. augusta 2011 uviedol, obdobne ako s kolegom npráp. Z. K. uviedli v úradnom zázname, že počas toho, ako eskortovali poškodeného z ošetrovania pristúpil k nim žalobca, ktorý poškodenému uviedol, že on sa na jeho syna mačetou zaháňať nebude a hneď na to ho udrel do oblasti tváre. Spolu s kolegom žalobcovi dohovárali, aby s tým (svojím správaním) prestal a následne odviezol poškodeného do služobného vozidla. Skôr ako sa s vozidlom pohol, žalobca pristúpil k autu, nahol sa dovnútra, a zahnal sa, ako by ho chcel udrieť. Či ho skutočne udrel nevidel, v tom čase zastavoval vozidlo.

Žalobcovi bolo 7. septembra 2011 umožnené oboznámiť sa s obsahom administratívneho spisu (podkladmi pre rozhodnutie), pričom tento možnosť oboznámiť sa s nimi a vyjadriť sa k nim odmietol s tým, že sa poradí s advokátom a následne sa rozhodne, ako bude ďalej pokračovať. Žalobca však zostal v konaní pasívny, správny orgán nepredložil plnomocenstvo udelené advokátovi, ani iné podanie, z ktorého by vyplývali návrhy na vykonanie/doplnenie dokazovania, námietky k doposiaľ vykonaným dôkazom, resp. iný prejav vôle žalobcu.

Žalobcom namietaný rozpor vo výpovediach poškodeného, svedkov a jeho výpovedí správny orgán pri svojom rozhodovaní zohľadnil a vysporiadal sa s nimi tak, že výpoveď žalobcu bola inými doposiaľ vykonanými dôkazmi vyvrátená, ako subjektívny názor. Správny orgán síce čiastočne nesprávne interpretoval zákon, keď uviedol, že zákon o štátnej službe príslušníkov PZ inštitút konfrontácie neupravuje, a teda nepripúšťa, avšak súčasne uviedol, že na konfrontáciu, v kontexte doplnenia dokazovania, nebol vzhľadom na jednoznačnosť dôkazov dôvod.

Z obsahu spisového materiálu správneho orgánu vyplýva, že tento vykonal vo veci extenzívne dokazovanie, zabezpečil množstvo dôkazov, ktoré nezávisle na seba, poškodeným prezentovaný priebeh konfrontácie so žalobcom potvrdzujú, pričom okrem svedeckých výpovedí sa jedná aj o iné objektívne dôkazy, napr. lekárske správy, ktorých správnosť a zákonnosť nebola spochybnená. Správny orgán dostatočným spôsobom ustálil skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že zo strany žalobcu došlo k fyzickému a slovnému útoku na poškodeného U. E., čo správny orgán vyhodnotil ako porušenie služobnej prisahy príslušníka PZ, čo odôvodňuje prepustenie žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Správny orgán postupoval v súlade so zákonom, žalobcovi poskytol priestor na vlastnú obranu a na to, aby sa ku všetkým skutočnostiam mohol vyjadriť a eventuálne navrhnúť ďalšie dôkazy, čo však žalobca slobodne odmietol. S námietkami a návrhmi žalobcu, ktoré predniesol v rámci rozkladu, sa správny orgán náležite vysporiadal.

Najvyšší súd neprihliadol na žalobcom predložené dôkazy a to výpoveď svedkyne D. a výpoveď svedka N., obe zo 7. marca 2012, nakoľko pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, tzn. 22. decembra 2011. Prípadné nové dôkazy, ktoré z objektívnych dôvodov nemohli byť použité v správnom konaní, nemôžu slúžiť ako podklad na zrušenie rozhodnutia v rámci súdneho prieskumu, avšak týmito možno argumentovať v konaní o obnove konania podľa § 62 a nasl. Správneho poriadku. Zároveň však najvyšší súd uvádza, že uvedené dôkazy vzbudzujú pochybnosti, nakoľko podľa vyjadrení žalobcu tento o existencii menovaných svedkov vedel už počas správneho konania, avšak ich totožnosť odmietol uviesť, preto neskoršia argumentácia uvedenými svedeckými výpoveďami sa javí ako účelová, resp. vykonštruovaná.

Najvyšší súd si pre úplnosť zabezpečil spisový materiál Okresného úradu Žiar nad Hronom č. ObU-ZH-OVVS-2012/03341, súčasťou ktorého je aj znalecký posudok č. 23/2012 vypracovaný znalcom MUDr. Jaroslavom Gregom, podľa ktorého zranenia zistené v následnej lekárskej správe zodpovedajú popisu útoky poškodeným U. E..

Nakoľko v rámci odvolacieho prieskumu bolo zistené, že k fyzickému útoku žalobcu na poškodeného U. E. skutočne došlo, pričom výpovede zúčastnených osôb (vyjmúc žalobcu) sú konzistentné a vzájomne spolu korešpondujú, ako aj korešpondujú s inými dôkazmi (lekárske správy) a priebeh útoku tak, ako bol ustálený správnym orgánom je z medicínskeho hľadiska prijateľný, dostatočným spôsobom spochybňuje kontradiktórnu výpoveď a postoj žalobcu, ktorý konfrontáciu prezentuje účelovo, v snahe vyvinúť sa. Zároveň správny orgán postupoval v rámci správneho konania v súlade so zákonom, pričom v rozhodnutí neopomenul žiadne námietky žalobcu. V kontexte požiadavky autonómie rozhodovania správnych orgánov a za zohľadnenia vysokých požiadaviek kladených na osobu príslušníka PZ potom odvolací súd ustálil, že žalobou napadnuté rozhodnutie poskytuje dostatočný zákonný a skutkový základ pre postup podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov konania (prvostupňového aj odvolacieho) rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 2 O.s.p., tak že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.